

Llençol blau

Un relat de: [prudenci](#)

El llençol blau, la vànova acotxada,
la persiana que cau, poc a poc , dolçament,
la llum de negre nit que al meu llit fa de mare,
el sol que va llevant-se a l'est del pensament...

Ja ve , ja ve la son, poc a poc , mica en mica
com estimada xica que t'adorm al seu pit,
i es fa de nit, de nit, in jo somnio encara,
somnia que sóc bo, i dolç, i jove, i ric...

I somnio amb la pols de quan jo sigui terra,
de quan no hi hagi guerra i jo trobi la pau,
la que em don la promesa d'una vida en la serra
que m'espera llunyana en l'estel que allí rau...

I diré que he viscut , i giraré l'esquena
al mal que m'hagin fet i m'en aniré a la nau
on Maria hi escau com llum de la carena
com llum de nit i vànova damunt un llençol blau...

I ja no resaré cada dia al capvespre,
ni hauré de conquerir ma terra en un gresol,
....tot amor, tot consol, oh Maria estimada !
Dona'm Tu ta besada en el cor que ara em dol.